

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-1 У 9831/17
Дана 20.09.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: мр Николе Китаровића председника већа, Мирјане Вулић и Мире Василијевић, чланова већа, са судским саветником Биљаном Стојановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., против тужене Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Крагујевац, ради поништаја закључка број 46-033550/2014 од 23.05.2017.године, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.09.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА закључак Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Крагујевац број 46-033550/2014 од 23.05.2017.године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним закључком одбацује се захтев тужиоца поднет дана 01.03.2014.године, заведен под бројем 46-033550/2014, за враћање одузете имовине односно обештећење, бившег власника сада пок. Б.Б. из ..., као неуредан.

У тужби, поднетој дана 23.06.2017. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа и наводи да језахтевом тражио враћање одузете имовине и то пољопривредног земљишта на кп.бр. ... КО ..., коју је његов пок. отац купио од тадашњег власника В.В., а спорна парцела је тада носила ознаку кп. бр. ..., што се потврђује из уверења о идентификацији катастарских парцела старог и новог премера

број 952-2/2014-133 од 01.12.2014. године. Истиче да из копије плана из 1992. године произлази да је предметно земљиште национализовано одлуком Скупштине општине Краљево. Указује да је оспореним закључком повређено његово право на имовину загарантовано Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о заштити људских права, јер тужилац није успео да сам дође до исправе, нити до службених гласила, у којима су ове исправе објављене, а којима је извршена национализација предметне имовине. Као доказ томе да је свуда тражио акт о подржављењу је и захтев који је 09.08.2016. године упутио Одељењу за управљање имовином и информационе технологије, Одсеку за имовинско-правне послове и послове управљања имовином, која му је одговорила дописом од 24.08.2016. године, да се тражена документација не налази код њих. Сматра да је закон повређен на његову штету и предложио је да суд тужбу уважи и оспорени закључак поништи. Трошкове спора је тражио.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе и свих списа ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног закључка тужени орган је одбацио захтев тужиоца као неуредан из разлога што у захтеву нису наведени обавезни подаци, нити је достављен обавезни доказ из члана 42. став 4. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, број 72/2011...88/15) и то исправа о подржављењу имовине која је предмет захтева за враћање имовине, или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, а који докази сходно члану 42. став 7. наведеног закона, морају обавезно бити приложени уз сваки захтев у оригиналу или у овереној фотокопији. Поред тога, уз захтев није достављен обавезан доказ из члана 42. став 4. тачка 3, нити је у самом захтеву наведен било какав податак о основу, времену и акту одузимања из члана 42. став 3. тачка 4. истог закона.

По схватању Управног суда, а сагласно схватању Уставног суда датог у одлуци Уж 8975/2014 од 27.12.2016. године, које у свему прихвата Управни суд, с обзиром да је закључком туженог органа одбачен захтев тужиоца за враћање имовине као неуредан, јер нису испуњени услови из члана 42. став 4. тачка 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећење, јер у захтеву нису наведени обавезни подаци нити је достављен обавезни доказ из наведеног члана и то исправа о подржављењу имовине која је предмет захтева за враћање имовине, или назив, број и година службеног гласила у коме је објављен акт о подржављењу, уз конкретно навођење предмета одузимања, а који докази сходно члану 42. став 7. наведеног закона, морају обавезно бити приложени уз сваки захтев у оригиналу или у овереној фотокопији, одбацивање захтева као неуредног не може наступити уколико подносилац захтева претходно није позван да

захтев допуни на одређен начин и у одређеном року, уз упозорење да ће, у противном, његов захтев бити одбачен, сагласно члану 58. став 1. и 2. Закона о општем управном поступку. Право на приступ суду, као сегмент права на правично суђење из члана 32. став 1. Устава, подразумева и то да надлежни управни орган омогући лицу о чијем праву расправља да изнесе све чињенице и доказе на којима заснива захтев, пру чему орган не сме дозволити да незнање и неукост тог лица буде на штету права која му по закону припада. Стога су управни органи дужни да поступају по Закону о општем управном поступку када у управним стварима решавају о правима или обавезама неког лица, при чему се странкама мора омогућити да што лакше заштите и остваре своја права и правне интересе, тако што ће органи позвати подносиоца захтева да отклони недостатке који спречавају поступање по захтеву и одредити му рок да то учини уз упозорење да ће захтев бити одбачен, ако благовремено не поступи по налогу органа.

У поновном поступку тужени орган је дужан да подносиоца захтева, овде тужиоца, позове да захтев допуни у одређеном року уз упозорење да ће, у противном, његов захтев бити одбачен, при чему је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је, на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, одбио као у ставу II диспозитива пресуде, јер захтев није определио по врсти и висини.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 20.09.2017. године, I-1 У 9831/17

Записничар
Биљана Стојановић,с.р.

Председник већа – судија
мр Никола Китаровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ